

НОВІТНІ ІННОВАЦІЙНІ ПРИЙОМИ ВИКЛАДАННЯ ДИСЦИПЛІН З ОБМЕЖЕНИМ БЮДЖЕТОМ ЧАСУ

У сучасному навчальному процесі дуже гостро стоїть проблема застосування інноваційних методів викладання дисциплін з

and similar papers at core.ac.uk

provided by Institutional Repository of Vadym Hetma

сти переважну частину предметіву яких, години, що відводяться на їх вивчення, в повній мірі не можуть забезпечити ефективного навчального процесу.

Використання як класичних, так і новітніх інноваційних методів викладання окремо не дають очікуваного ефекту. Тому у таких випадках варто використовувати симбіоз старих та нових методик і прийомів.

Ефективність, у таких умовах, визначається насамперед можливістю якомога повно залучити всіх студентів, що вивчають таку дисципліну, до участі у навчальному процесі. Це стосується не тільки високо змотивованих до навчання студентів, а зорієнтовано на прагнення 100 %-го залучення всіх у межах академічного курсу.

Цього можна досягти модернізувавши класичну методику викладання новітніми інноваційними методами. Зміни мають відбутися не тільки в процесі семінарських чи практичних занять, а насамперед при поданні лекційного матеріалу.

За ідеальних умов (наявність методичної літератури, навчальної літератури, доступу до відкритих джерел WWW) начитка лекційного матеріалу має складатись тільки з **проблемних лекцій**, що будуть включати суто питання, розгляд яких не може бути здійснено без лектора, потребує серйозного пояснення з його сторони. Доцільно використовувати **лекції-дискусії**. При цьому перелік проблемних питань, що будуть підніматись на лекції, заздалегідь має бути доведений студентам. Решта питань дисципліни надається лектором у вигляді переліку джерел, де вони висвітлені, при чому, підручники не входять до нього, і є посуті тільки орієнтовним базисом для навчання студентів. Джерела, обов'язково, мають повністю забезпечити можливість отримання усієї необхідної інформації.

З метою активізації та зміцнення двостороннього зв'язку на лекції між викладачем та студентом, ефективним є залучення студентів до її проведення. Це може бути у різних формах: начитка окремих заздалегідь підготовлених міні-питань, підготовка окремих питань в електронному чи паперовому вигляді тощо.

Для мотивації студентів варто закріпити можливість отримання певних бонусів до результатів поточного контролю.

Лекції, таким чином, будуть гармонійно вплітатись у семінарські та практичні заняття.

Закономірно, що для дисциплін з обмеженим бюджетом часу, кожне семінарське чи практичне заняття має охоплювати більше ніж одну тему (2—3 теми) предмету.

Робота викладача на семінарах повинна проєкціюватись та логічно продовжувати роботу на лекціях. Доцільно використовувати широкий спектр прийомів: робота в **малих групах**, підготовка малими групами **комплексних завдань**, **«розумові п'ятихвилинки»** (проведення ситуативного «мозкового штурму» з проблемних питань, спираючись на вже отримані знання), **відповіді з питань семінарських занять у переплетенні з підготовленими доповідями**, розгляд **ситуативних задач**, проведення **міжтематичних тренінгів** (закріплення знань, що до зв'язків між темами — цілісність курсу), проведення **тематичних міні-конференцій** у межах однієї чи кількох академічних груп (журі — самі студенти).

Дані прийоми повинні доповнюватись складовими класичної методики: опитування з питань семінарів, проведення міні та семестрових контрольних робіт, підготовка семестрових індивідуальних робіт, тощо.

Дуже велике значення має використання комп'ютерної техніки та Інтернет. Підготовка доповідей, проблемних питань студентами, оформлення резюме за результатами дискусії чи мініконференції у межах академічного потоку чи групи, студенти готують у паперовому та електронному вигляді. Це дає можливість розміщення цих матеріалів у мережі Інтернет для забезпечення 100 %-го доступу до необхідної інформації. Ефективно та варто здійснювати це **через особисті сайти викладачів**.

При такій методиці оцінки студентів мають бути якомога ефективніше подрібнені з метою забезпечення зайнятості кожного з академічної групи протягом семестру (часу викладання дисципліни).

Дана методика забезпечує:

- збільшення кількості високо вмотивованих студентів;
- покращує якість отриманих студентами знань;

- підвищує фундаментальність і водночас прагматичність дисципліни;
- забезпечує цілісність отриманих знань;
- підвищує роль та значення керованої самопідготовки студентів;
- забезпечує рівновагу між колективними та індивідуальними методами освоєння інформації;
- вирішує проблеми дефіциту бюджету часу при викладанні дисциплін.

Ці прийоми були випробувано підчас викладання дисципліни «Міжнародні фінансові організації» у студентів 4-го курсу ФЕФ.

*Максименко О. О., старш. викл.,
кафедра іноземних мов
фінансово-економічного факультету*

ПОТРЕБИ ТА ЗМІСТ У НАПРЯМІ ПРОФЕСІЙНО-ОРІЄНТОВАНОГО НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ У ЄВРОПЕЙСЬКІЙ ІНШОМОВНІЙ ОСВІТІ

Потреби у напрямі професійно-орієнтованого навчання іноземних мов (ПОНІМ) у європейській іншомовній освіті є вихідною позицією в укладанні змісту. Вони конкретизуються згідно з метою напрямку та за низкою підходів Ради Європи, викладених у Загальноєвропейських Рекомендаціях з мовної освіти.

Метою напрямку ПОНІМ є розвиток індивідуума у професійному, культурному, особистісному і суспільному контексті.

Аналіз потреб передбачає комплексне дослідження у напрямі і включає: мовні потреби у практичній діяльності індивіда, потреби у вимірі «людина і її оточення», потреби щодо особистісного та суспільного розвитку індивіда, моніторинг потреб.

Мовні потреби, які пов'язані з особливостями використання іноземних мов у галузевій діяльності індивіда у ПОНІМ, представлені потребами у вирішенні практичних мовних завдань у контексті професійної діяльності і вимагають опанування переліку загальних та комунікативних мовленнєвих компетенцій (компетентнісний підхід). Відмінність напрямку ПОНІМ саме полягає у формуванні комунікативної компетенції, спрямованої на професійну сферу діяльності (діяльнісно-орієнтований підхід).